

HAYATA IŞIK

II. Dünya savaşı sonrası kurulan dünya nizamı insanlığın büyük bir çoğunluğu tarafından ciddi boyutlarda sorgulanıyor. Aradan geçen seksen yıl içerisinde sistem derinden sarsılıyor.

Adaletsizlik üzerine inşa edilmiş uluslararası örgütlenmeler “Dünya beşten büyüktür.” Tespiti ile sarsılmaya başlamış, kendilerini “Diğerlerinden” üstün gören kibirlerin biçimlendirdiği “Batı Medeniyeti” kendi çıkarlarına hizmet eden her noktada insanı, toplumları ve devletleri değersizleştirmeyi öncelemiştir.

Doksanlı yıllarda başlayan insanlık değerlerini ve birikimlerini hiçe sayan çizgideki eylemler sonucu dünya, pek çok halklar için yaşanabilir bir yer olmaktan çıkmıştır. Afganistan, Irak, Suriye, Cezayir, Libya, Yemen, Somali, Myanmar, Ukrayna gibi ülkeler bir avuç egemen güçlerin kendi çıkarları için heba ve talan edilmiştir. Kana bulanmışlar, kargaşa ve sefaletle sürüklenmişlerdir.

Temelde kapitalist sistemin insan tanımına dayanan bu durumdan çıkış ancak insanı yeni baştan anlamlandırmakla sağlanabilir. İnsanı “Çıkarları peşinde koşan canlı” olarak görme yerine, erdemi, adaleti ve hakkaniyeti arayan, kendini ve çevresini koruyan yaratılmış olarak görebilmeliyiz. İnsanı mutlu kılacak şeyin iyilik olduğunu söyleyen Aristoteles’i duymakla, anlamakla mümkün olabilir.

İster Hristiyan ister Mecusi veya Yahudi veya Müslüman veya ateist olalım, dindarlık; ancak çevreyle (canlı cansız tüm yaratılmışlar) ve hatta insanın Tanrı ile ilişkilerinde adaletli olmasıyla mümkün. Tanrıyla ilişkilerinde adil olmayan insan için ikiyüzlülük, sahtekârlık, çıkarıcılık normal davranış olarak görülmeye başlar. İkiyüzlü, tutarsız batı toplumları ilişkilerini doğuran asıl nedenlerin başında bu anlayış gelmekte. Kendi çıkarları için yalnızca ülkeler değil bütün bir tabiat, çevre ile birlikte evren yok edilmek üzere sorumsuzca yaşamaya devam ediyoruz. Bu çirkinliklere sesini çıkaran bir avuç insan ise kimse tarafında görülüyor, duyulmuyor, anlaşılıyor.

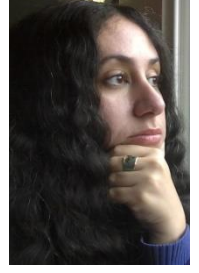
Akalemler olarak daha aydınlık bir hayata ışık, yaşanabilir dünyaya kılavuz olmak için çıkarken; bilene, anlayana, duyana ve okura saygı sunmaya devam ediyor.

akalemler

- Beste BEKİR
“Sosyoloji ve Edebiyat”
- Yüksel GAZIOĞLU
“Kan Çiçekleri”
- Mustafa IŞIK
“Yıldız Sefası”
- Neva SELÇUK
“Gecelerde”
- Pınar ALKIŞ
“Yok Olan Kimse”
- Burhan KALE
“Ah Yalan Dünya”
- Ahmet Yılmaz TUNCER
“Akşam Saatleri”
- Kübra KIZILTOPRAK
“Yolun Açık Olsun”
- Kurtuluş ÇELEBİ
“Detone”
- Hasan İLDİZ
“Alıcı Kuş Ömrün”
- Firuze İŞBİLİR
“Sonsuza Kadar”
- Selim TUNÇBİLEK
“Özgürlük Çiçeği”
- Remzi YILDIRIM
“Ne Kaldı”
- Işık TEKİN
“İyi ve Kötü”
- Gölge SÜMER
“Seninle”

SOSYOLOJİ VE EDEBİYAT: İNSAN DENEYİMİNİ ANLAMAK İÇİN BİR ARAYIŞ

Beste BEKİR

Sosyoloji ve edebiyat, farklı disiplinler olmalarına rağmen insan deneyimini anlamak ve anlatmak için birbirleriyle sıkı bir ilişki içerisinde. Her iki disiplin de insanların iç dünyasını, toplumsal ilişkileri ve toplumsal değişimi anlamak için ortak bir amaca hizmet eder. Sosyoloji, toplumun yapısını ve süreçlerini inceleyerek insan davranışını anlamlandırmaya çalışırken, edebiyat; duyguları, düşünceleri ve deneyimleri sanatsal bir dille ifade ederek insanların iç dünyasını derinlemesine keşfeder.

Sosyolojinin temel amacı, toplumsal yapıyı anlamaktır. Sosyologlar, toplumun kuralları, normları, rolleri ve ilişkileri üzerine çalışır. Toplumda meydana gelen değişimleri, eşitsizlikleri ve sosyal sorunları araştırırken, sosyologlar genellikle nicel ve nitel araştırma yöntemlerini kullanırlar. Bu araştırmaların sonucunda sosyolojik kuramlar geliştirilir ve toplumun nasıl işlediği hakkında genellemeler yapılır. Ancak bu kuramlar soğuk ve soyut bir dille ifade edildiği için insanların duygusal dünyasını tam olarak yansıtamaz.

Edebiyat ise duygusal dünyanın ve insan deneyiminin sanatsal bir ifadesidir. Romanlar, hikâyeler, şiirler ve diğer edebi eserler aracılığıyla insanların iç dünyası ve deneyimleri somutlaştırılır. Edebiyat, bireylerin duygusal ve zihinsel deneyimlerini derinlemesine inceleyerek okuyuculara empati yapma imkânı sunar. Bir edebi eser aracılığıyla, insanların toplumdaki yerini, ilişkilerini ve çatışmalarını anlamak mümkün hâle gelir. Edebiyatın gücü, insanların duygusal dünyasını sarsabilir, düşünce ve davranışlarını etkileyebilir ve hatta toplumsal değişime katkıda bulunabilir.

Sosyoloji ve edebiyat arasında karşılıklı bir etkileşim de söz konusudur. Sosyologlar, edebi eserleri toplumsal gerçekliklerin bir yansıması olarak kullanır ve bu eserlerden toplumsal bilgi çıkarır. Örneğin, bir romanın karakterleri ve olay örgüsü, o dönemdeki toplumsal yapının bir göstergesi olabilir. Sosyologlar, edebi eserler aracılığıyla toplumun kültürel, sosyal ve politik yapısını inceleyebilir ve tarihsel süreçleri anlamak için edebi metinleri kullanabilir. Aynı şekilde, edebiyat da sosyolojiye ilham verir ve toplumun değişimine dair ipuçları sunar. Edebiyat eserlerinin toplumsal olaylara, eşitsizliklere ve insanların deneyimlerine odaklanması, sosyolojik düşüncenin gelişiminde önemli bir rol oynar.

Sosyoloji ve edebiyat arasındaki ilişki, insana dair derin bir anlayışın peşinde koşan insanları bir araya getirir. Her ikisi de insan deneyimini anlamak ve açıklamak için farklı amaçlarla hareket eder, ancak birbirlerini tamamlayan bir bakış açısı sunarlar. Sosyoloji, toplumsal yapıyı, ilişkileri ve değişimi analiz ederken; edebiyat, bu toplumsal gerçeklikleri insan deneyimi üzerinden anlatır. İnsanların iç dünyasını, toplumsal ilişkileri ve toplumsal değişimi daha iyi anlamak için sosyoloji ve edebiyatın bir araya gelmesi, daha derin ve kapsamlı bir bakış açısı sunar.

Edebiyat ve sosyoloji ilişkisini daha iyi anlayabilmek için aşağıda bahsedeceğim eserlere göz atmak iyi bir fikir olabilir:

- **Madame Bovary:** Bu roman, XIX. yüzyıl Fransız toplumunu ele alır ve baş karakter Emma Bovary'nin sıkışmışlık hissini, toplumsal beklentileri ve kadının yerini sorgulayan temaları işler.

- **Kürk Mantolu Madonna:** Roman, 1930'ların Türkiye'sinde geçer ve aşk, sınıf farkı, kadının toplumdaki yeri gibi sosyolojik temaları ele alır. Eserde ana karakter Raif Efendi'nin yaşadığı iç çatışmalar ve toplumun baskılarına karşı mücadelesi anlatılır.
- **Suç ve Ceza:** Rus toplumunun alt sınıflarını ve yoksulluğu konu alan bu roman, Raskolnikov adlı bir genç öğrencinin suç işlemesi ve suçluluk duygusuyla başa çıkma sürecini anlatır.
- **Binbir Gece Masalları:** Orta Doğu toplumunun sosyal ve kültürel yapısını yansıtan bu masal koleksiyonu, toplumun farklı sınıflarından karakterlerin hikâyelerini içerir.
- **Suskunlar:** Anar'ın bu romanı, Osmanlı dönemi İstanbul'unda geçer ve toplumsal normlar, cinsellik, iktidar ilişkileri gibi sosyolojik temalara değinir. Roman, dönemin toplumsal yapısını ve karakterlerin iç dünyalarını anlatır.
- **Toplum Sözleşmesi:** Felsefi bir eser olan "Toplum Sözleşmesi", toplumun nasıl oluştuğunu, insanların toplumsal düzeni sürdürmek için bir araya gelmelerini ve toplumun kurallarını ele alır.
- **İnce Memed:** Bu roman, Anadolu'nun yoksul köylerinde geçer ve toprak sorunu, toplumsal adaletsizlik, köylülerin ezilmesi gibi sosyal konuları işler. Eser, karakterler arasındaki sınıfsal çatışmalar ve toplumsal dönüşüm temalarıyla doludur.
- **Yabancı:** Bu roman, yabancılaşma, toplumsal dışlanma ve anlamsızlık gibi sosyolojik temaları işler. Baş karakter Meursault, toplumun normlarından ve beklentilerinden uzak bir şekilde yaşayan bir kişidir.
- **1984:** Distopik bir eser olan "1984", totaliter bir toplumun kontrol ve manipülasyonunu konu alır. Orwell, kitapta toplumun gücünü, bireysel özgürlüğü ve devletin kontrol mekanizmalarını sorgular.

Sonuç olarak, sosyoloji ve edebiyat,

insan deneyimini anlamak ve anlatmak için birbirlerini tamamlayan disiplinlerdir. Sosyoloji, toplumsal yapıyı ve süreçleri inceleyerek insan davranışını anlamlandırmaya çalışırken; edebiyat, duyguları, düşünceleri ve deneyimleri sanatsal bir dille ifade eder. Sosyoloji, edebiyatı anlamak için bir çerçeve sunarken, edebiyat da sosyolojiye toplumsal gerçekliği anlatmanın güçlü bir yolunu sunar. Bu iki disiplinin birlikte çalışması, insanların iç dünyasını, toplumsal ilişkileri ve toplumsal değişimi daha iyi anlamamızı sağlar.

KAN ÇİÇEKLERİ

Yeşile renkler Ferman gelmiş
Gelincikler atmış kendini yerlere,
Matem rüzgâr eşliğinde,
Savrulmuş dalga dalga.
Sobeledi hüzn.
Bir anne susmuşsa bir yerde,
Ruhum yeşermiyor.
Mevsimin sadece adı bahar...

Elini eteğini çekmiş, mahzun.
Bir o kadar acısında ram.
Keder gözlerine inmiş
Gördüğün kızı kan çiçekleri.

Yalancı bahar.
Bir parmak balla,
Söylettin beni.
Çal kaba boydan
Yanık bir türkü.
Doldur bir dem
İçelim bu dem
Bahar gelmiş kime ne...
Gördüğün kızıl
Kan Çiçekleri

Yüksel GAZİOĞLU

yıldız sefası

sabahları pencereme dolanan
zenci gülüşü gibi güneşin raksı
gökten payıma üç şiir düşürdü

sırtı kamburdu dağların, gördüm
yaşmağı ecel renginden gelindi,
kalbini kalbime yaslayıp isyanla
kısır bir dilden döktü ilk şiirini

and olsun kimseyle adaş değilim
yalnızca üryan şarkılar söylerim
duymak isteyen kulak taşır beni,
ben, zümrüdüanka, çok susadım
cürümden uzağım, içmem kadehini

leb değmez sözle son kez yutkundum
deryanın incisi siyahla beyazın raksıyım
ikide bir vurma sırtıma yaş kırbacı
düşürürüm boynuzumdaki dünyayı

sana çağlayanlar vadediyorum!
serilmiş sofralar, gecede hayat var,
saçlarında yıldız serenadı, bir ahu geçti
gözleri gök tarlası, saçları rüzgar içmişti
ezildim, dağıldım, kanadım, şiir aktı

sığındım kır(ı)k kilitli kapına, behey
sözüyle binler yüreği kanatan şair
şafakta çürüyecek gövdesi var dilimin
ağırdan al adımını, nefes alalım
kurudu ırmak, taş ıssız kaldı

yer yarıldı, gök göçtü tepemizden
şaşırdım, bilmem kimin bahtına düşteyim
sırma saçlarını yorma, tükendi gururum
düş(ün)mekten yorgun dizimi öpmeye
salabilirsin artık müjde kuşlarını
bak, şiirden son cemre de düştü.

Mustafa IŞIK

GECELERDE

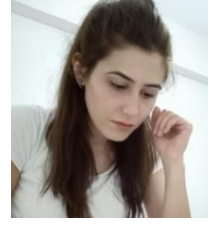
Konaklar göz kapaklarımda
Yaşadıklarımın çok yaşamadıklarım
Ve uykunun mucize gibi geldiği
-gelmediği-
Gecelerde çok
Giderek çok
Pişmanlığın ayak sesleri

Kendine akan bir nehrin
Yorgun sularında çalkalanıyor
Gibiyim dünyada
Yerini yadırgamışlardan biriyim
Böyle gecelerde
-böyle geceler artık çok-
Aralanır içimdeki perde
Bakamam yüzüme suçum büyük
Uyanır gizil bir utanç gözlerimde
Eğip başımı giderim
Böyle gecelerde

Neva SELÇUK

YOK OLAN KİMSE

Pınar ALKIŞ

Gündüzler uzamıştı; gece, vaktine gecikir olmuştu. Aldığı her yaş, gecedden bir pay eksiltiyordu. Oysa çocukken gündüzler kısa gelirdi. Kendisi için öyle değilse bile diğer çocuklar, sokakta oyun oynayan çocuklar için kısaydı gündüzler. Sahi kendisi hiç istemiş miydi gündüzün daha uzun olmasını? Çocuk olmuş muydu ki hiç? Sanki hep kırk yaşındaydı.

Hiç zorlanmadan anne demiş mesela. Diğer çocuklar gibi 'an' dedikten sonrasını söylemek için dili damağında yapışık beklememiş saniyelerce ya da baba derken defalarca sıralamamış 'ba' hecesini. Babası 'bizimki büyük adamlar gibi konuştu ilk andan beri' diye gururlandırdı anlatırken. Oysa zaten büyümeyecek miydi? Ne içindi bu sevinç? İnsan hiç çocuğu çocuk gibi konuşmadı diye sevinir mi?

Çocukken dedesi onu bakkala götürmüştü bir gün 'al hadi istediğin bir şeyi' demişti gözleri ışıltı-yarak. Anlamsız gelirdi raflardan şeker, çikolata seçmek. Bir şey istemediğini söyleyince dedesinin gözlerindeki o ışıltı birden sönüvermişti. Dedenin torun sevindirme heyecanını farkında olmadan yok etmişti. Eve dönerken dedesi hiç konuşmadı, bir daha da gitmediler bakkala.

Bir kere çocuk olmak istediğini, çocuk gibi davranmanın hayalini kurduğunu hatırlıyordu. Bir bayram sabahı annesi onu özenle hazırlamıştı 'bugün bayram bugün senin günün, çocukların günü' demişti yanaklarını sevinçle öperken. Bayramlaşma töreninden sonra mahalledeki çocuklar kapıya gelmişti hem şeker almaya hem de kendisini şeker toplamak için çağırmaya. Babası 'işin yok otur oturduğun yerde' diyene kadar çocuk olduğunu hissedebilmişti ya da hissettiğini zannetmişti. Sonra çocuk görünümü kırk yaşında biri gibi camın kenarındaki koltuğa oturmuş, sokaktaki çocuk yaştaki çocukların sevinçle koşturmalarını izlemişti. Annesi üzülmemesi için onu teselli etmeye çalışmıştı ancak boşa uğraş vermişti, zaten üzülmemişti ne de olsa yabancıydı çocukluğa ve insan

bilmediği bir şeyin yokluğunu da hissetmiyordu.

Adını babası uygun görmüştü. Sez- ile başlayan bir ad. O yüzden de sezgileri çok kuvvetliymiş arkadaşı söylemişti bunu. Bir insanın kendini ifade edeceği ve ömür boyu anılacağı isminin başkası tarafından seçilmesi, özgürlüğe pranga vurmak gibiydi onun için. Kendisi sezmek istemezdi, bu yönü güçlü olsun istemezdi mesela. Okuyacağı bölüme, seçmesi gereken mesleğe, hangi konuda daha başarılı olduğuna, ona hangi rengin daha çok yakıştığına ve kendisi hakkında birçok konuya onlar karar vermişti. Sessizce denileni yapmış, itiraz etmemişti. Ona göre bütün bunlar adının babası tarafından konulmasıyla başlamıştı. Her söyleneni kabullenerek bu durumu onlar için normalleştirmişti.

Çaydanlıktaki suyun fokurdama sesiyle düşünceleri dağıldı. Her akşam çay içerdi, içmese eksik kalırdı sanki bir şeyler. Ailesiyle yaşarken her akşam içerlerdi çünkü. Eğer içmese ve o saatlerde babası arasa, çay içmediğini anlarsa, yok artık çay da mı içmiyorsun derdi, utanırdı içmediği için. Yalan da söyleyemezdi, hiç söylememişti, canı istese de istemese de demlerdi o çayı. Bardakların bulunduğu çekmeceyi açtığında annesinin 'sez-küçük bardakla içer çayını büyük bardak sevmez' dediğini duyar gibi oldu ve küçük boy çay bardağını alıp tepsiye koydu. Belki büyük bardakla içmek daha çok keyif verecekti ama hiç denememişti, bilmiyordu.

Kırk yaşındaydı artık, çocukluğundan beri aynı zaman diliminde yaşar gibi mutfağın ışığını kapattı, salona geçti ve pencerenin kenarındaki tekli koltuğa oturdu. Ailesini böyle yağmurlu bir günde kaybetmişti. Cama yansıyan çizgilerle dolu yüzüne baktı sonra sokak lambalarının aydınlattığı dar sokağa daldı gözleri. Yağmur damlalarının camdaki yansımasını izledi. Kendi olabilsin diye seçtiği her damla bir başka damlaya yenik düştü.

11.6.2023

AH YALAN DÜNYA...

Güneşin batışından mülhem,
Hüzün ki muhal...

Bırak kendini rüzgâra
Sema köpüklü yalnızlık,

Bulutlar berekete gebe,
Hasret yedi beyza

Gözyaşı taşkın, nehir,
Sevgi şifa hem de zehir

Gözler ki yar,
Sırlı düşlerin gidip dönmediği

Acı çıkmaz sokak,
Ümidin yüzü soğuk

Baharın son gününde,
Ruh davete koşar,

Ay ışığı hale,
Gurbet tüter nefes,

Yıkık ve harabe,
Ah yalan dünya,

Anne yaralı yürek,
Solgun yaprak her bakış...

Burhan KALE

AKŞAM SAATLERİ

Büyüdük hep büyüdük

Çocukluğumun akşam saatleri
Yaşamın ateş böcekleri konardı
Dala bir kuş gelirdi
Yanıma çağırırdım
Çocukluğum diye çağırırdım
Elime verdikleri acıyla susardım
Kanardım akşam saatleriydi

Büyüdük hep büyüdük

Çocukluğumun akşam saatleri
Bir tokat yemiştım babamdan
İlk o zaman tanıdım Osmanlı'yı
Çocukluğum sancılı bir diş ağrısı
Rastlardı akşam saatlerine şimdi
Gözlerim geliyor yanıma ellerimdi
Yüzüme dokunan

Büyüdük hep büyüdük

Çocukluğumun akşam saatleri
Unutmak istiyorum unutamıyorum
Dalamıyorum uykuya
Ve uyanamıyorum
Yeni bir sabaha
Çünkü benim çocukluğum
Hep akşam saatleriydi

Büyüdük hep büyüdük

Ahmet Yılmaz TUNCER

YOLUN AÇIK OLSUN

Kübra KIZILTOPRAK

Ben bazı inançları olan gençlere bağlı Çınar'ım. İnsanların, yapraklarını geç dökersem kışın geç geleceğine, erken dökersem de kışın sert geçeceğe inanılan bir öngörüüm. Tıpkı doğduğumda ömrüm uzun olsun diye ailemin ettikleri Çınar Ağacı gibiyim. Zamanla içinin çürümesine aldırılmadan yaşamını sürdürmüş niceleri gibiyim. İsmim Çınar benim. Tozdan topraktan kirden ve insanlardan hiç etkilenmeyen bir çınarım. Osmanlı dönemindeki inançla da izlemeye devam ediyorum hayatı. Geçmişle geleceğin arasındaki bağ olan inançtaki gibiyim. Geçmiş izleyip geleceği seyreyliyorum.

Onlar hayatlarının 3 saatlik yolculuğunun ardından mola vermişlerdi. Ben de klasik olan otobüs yıkama işine başlamıştım. Bir yandan da otobüsün basamaklarını gözetliyordum. Keyifle onları izlemeye koyuldum. Yolcuları tabi canım. Muavin geldi yanıma sonra. Sohbeti bol biriydi.

"Abi bugün neler oldu neler." Bir kadın bebeğiyle binmişti otobüse. Bir buhran içinde olduğu halinden belliydi. Kucağında bebeğiyle sürekli ağlıyor ve telefonla birilerine mesaj yazıp konuşmalar yapıyordu. İçecek servisi yiyecek servisi derken her geçişimde sürekli yükselen bir duygu bozukluğuna denk geliyordum. 2 saat geçti geçmedi en sonunda "abi ben ineceğim beni indirin" dedi. O esnada o yolda indirmek mümkün değil yakınlarda ne bir benzinlik ne de bir tesis var. Ağlaya ağlaya yine birilerini aradı. Ben yola devam etmek istemiyorum. Şiddetli bir şekilde başım ağrıyor. Bu bebeğe bakacak onunla yolculuk edecek durumum yok diyerek ağlıyordu. Kaptanla ko-

nuştum en yakın benzinliğe varalım da orada duruma bakarız dedi. Tabi bu arada otobüsün de tansiyonu yükseliyor. Bir numara verdi bana bu numarayı ara abi nerede olduğumuzu söyle gelip beni alacaklar. Olur mu olmaz mı derken yolun yarısı o kadınla uğraştık. Ne yaptık ne ettik de o kadını benzinlikte bıraktık. Otobüs yola devam ederken de o numarayı arayıp bıraktığımın haberini verdim artık. Neler yaşıyor bir bilsen ah abi."

Keşke sen benim neler bildiğimi bir bilsen. Bak genç. Alışılmış mola yerlerinin güzellemesini yapmayacağım bugün sana. O edebi alana değmeyecek kalemin ucu. Heyecanımı paylaşacağım seninle dinle beni. Sen bir yolculuk hikâyesi olsun istersin ama kimi yolculuklar umduğun gibi kimi yolculuklar da bulduğun gibi geçiyor şu hayatta. Acısıyla yaşıyorsun. Umut ettiklerinde yaşıyor sonra da hayal kırıklıklarına teslim ediyorsun günlerini. Bir zaman geçiyor üzerinden geçmez sandığın o zaman. Bir yağmurun ardından gökyüzüne başını kaldırmanı beklercesine... Bazen o maviliği bulutlu görüyorsun. Bazen yağmurlu. Bazen de mavilik yokken. Ama zamanı gelince açan güneş gökyüzünün hediyesini sunuyor sana. O gün orada hep çok sevdiğin tam bir gökkuşağını çıkarmış oluyor senin için. Kötü geçen her şeyi o an için unutupyorsun.

Mesela 65 yaş üstü teyze çantası deyince

zihnine yansıyanlar neler? Sen bilir misin o çantayı. Zihninde tasavvuru var mıdır onun? Ya da bir çanta ile yaşantı analizi karakter analizi yaptın mı? Ya da hayatın acılarının izine denk geldin mi hiç? Ahh genç

adam daha yolun uzun. Yapacağın kilometreler gideceğin yollar kadar uzun hem de. Genelde dul kalmış orta sınıf aile yaşantısını sürdüren annee ve babaannelerde rastlarız bu çantaya. Kapının eşiğinde duran içinde de gerekli olan bütün eşyalarının yer aldığı derin bir kuyudur bu çanta. İçinde ilaç olur. Cüzdan olur. Torunları için sakladığı özenle katlanmış harçlıklar olur. Hep bir sakız ya da şeker vardır içinde. Çengelli iğneyse vazgeçilmez araçtır. Hastane tahlilleri, gerekli olduğunu düşündüğü numaraların kâğıtları ki cep telefonunda bütün numaralar kayıtlıdır aslında. Ah unuttuyordum cüzdanında kıyısına köşesine iştirilmiş, torunların çocukların öylesine çekinilmiş vesikalık fotoğrafları da kesin vardır. Her uzun yol otobüsünde denk gelersin böylesine. Hep bir özleme gider. Sılaya kavuşmaya gider. Bir yerden gider ama yüreğinin bir yanını orada bırakır. Kopamaz hiç. Her hasretle yüzüne bir kırışık daha yerleşir.

Gençler otobüste bu teyzeler yanıma oturmasın diye dua eder. Çok konuşuyor hayatıma karışıyor diye düşünür. Bilmez ki yüklerinin ağırlığı altındayken konuştukça hafiflediğini. Kopup geldiği şehirden giderken o ağırlığı da taşıdığını. Başkasının hayatıyla fazla ilgili insanın kendi hayatının karmaşasından kaçtığını bilmez. Yaşlılara göre de gençler bilmez. Gençlere göre de yaşlılar bilmez hiçbir şeyi. Herkese göre herkes bilmez. Hayatı belki de görebilen bilir. Hayatı anlayan bilir. Hayatı yaşayan bilir. Yaşatan acılarla bilir. Özlemler yolculuklar, hasretler bilir. Hayatı parası olanlar bilir. Hayatı parası olmayanlar, hayatı karnı aç olanlar bilir. Hayatı otobüsün biletini cebindeki son parayla alanlar bilir. Mola yerinde yemek yiyenleri izleyen "o" kişi bilir. Hayatı heyecanlı olanlar bilir. Hayatı ertesi güne ka-

vuşmayı beklediği olan bilir. Hayatı kimi iş kimi eş kimi çocuk kimi sıla için giderken bilir.

"Genç adam". Yolculuk senin otobüste denk geldiğin değil. Benim mola verildiğinde gördüğümüdür. Hayata anlık mola... Ömrün birkaç saatine mola. Yolculuğun benimle kesişen noktasında her mola yerinin olmazsa olmazı hediyelik eşyaların kendine has kokusunun sarıldığı havada verilen moladır yolculuk.

Bak iniyor başka bir araçtan insanlar. Merdivenden inişlerine bakarak tahmin etmeye çalıştın mı insanları? Bak geliyor birisi. Bir İstanbul Hanımefendisi. Omzunda şalı ayağında topuklu terliği gözünde kocaman güneş gözlükle-

ri... Hadi düşün. Bak ardından iniyor genç hanım. Stresi yüzüne yansımış. Sence üniversite tatili gidişi mi? Yoksa geri dönüşü olacak bir gidiş mi bu? Düşün bak yanda bir adam çocuğunu oyalıyor. Kvarda az önce o merdivenden inen kadın eşarp oyalalarının güzelliği buraya yansıyan o kadın sürekli ağlayan oğluna çubuk kraker ikram ediyor. Yolculuğun sonunda onu garda karşılayacak biri var mıdır ne dersin?

Yolun kalan kısmında gerginlik ve stresle geçirecek olan şu heyecanlı genç adamı gördün mü? Sürekli kırışmasın diye kıyafetine özen gösteriyor. Bir iş görüşmesine gidiyor bence. Tıraşını yeni olmuş. Parfümünün kokusu az önce dergiliklerin arasında gezinirken esen yelle geldi burnuma. Yoksa nişanlısına kavuşma telaşı mı bu? Heyecanı içindeydi gördün mü? Gözlerinde baktın mı? Ayaklarının hareketlerine baktın mı? İnsanlar nereye ne için gidiyorlar? Söylemeden onların söylemlerini duydun mu? Duyumsamak için çaba harcadın mı? Ben yaptım. İnsanların hep tatil beldelerine gitmek için o otobüste

olmadığını yıllar boyu öğrendim. Sayısız kazaya şahitlik eden şoförlere denk geldim.

Öyle yollara öyle yolculuklara şahit oluyorsun ki. Gelecek için kalbinde taşıdığın kaygını unutuyorsun. Dünü bugünü hatta geleceği unutuyorsun. Ama bir ışık, o ışık geleceğinin parlak umutlarını önüne seriyor. O mola yerinde yaşadığın ama hala çalışmak zorunda olan beye üzülmüyorsun mesela. İnsanların asıl kendileri için üzülmeleri gereken noktayı kaçırdıklarını biliyorsun. Sana atılan kaçamak bakışlardan rahatsızlık duymamak nedir bunu biliyorsun.

Yarını ne olacak diye uykusu kaçan gençlere, bugünü nasıl yaşayacağım derdiyle yanıp tutuşan insanlara üzülmüyorsun. Bulutların ardından çıkan güneş umutları da taşıyor yanında. Bir anlık da olsa onları hissediyor bir anlık da olsa onları düşünüyor bir anlık da olsa onları düşünüyor ve belki de yaşıyorsun.

Saçları Afrika örgüsüyle örülmüş olan, şalvarlı v spor tişörtlü bir genç adama az önce bakışlar çevirdi. Burası İç Anadolu ya, garip geldi dış görünüşü onlara. Onlara göre garip ola giymi ve tarzı cık cıklandı az önce. Adam güldü ve geçti. Olması gerekeni yaptı ona göre. Ön yargıları yenmeyi başaramayanların var olduğu topraklar buralar. Ne olursan ol gel diyenin diyarı olmasına rağmen hem de.

Az önce misafir olduğum telefon konusmasındaki ses "Yaşı epeyce büyük olan görevli işini titizlikle sürdürüyor ama görsen hali nice diyordu öbür sese." İşime bakıyor ve beni kafasında bir yere yerleştiriyor. Oysa bakması gerekenin gözlerim olduğunu unutuyor. Aslında karşısında yer alan yeşil tepenin manzarasıyla mavi bulut kaplı gökyüzünün tadını çıkarmaya çalışması gerekiyordu belki de.

Bir yandan gelen gözleme kokusu mola

yerinde içilen sigara kokusuna karışıyor. Bak yine insanlar acıkıyor. Bak yine insanlar bağımlılıklarını bağlarını hatırlıyor. Bir ağaç yeni bir yaprak açıyor. Bir böcek yavrularını çoğaltıyor. Kuşlar yavrularını uçuruyor. Doğa sadece kendi işini yapıyor. Doğa sadece doğa işte. Hadi var git yoluna. Bak mola bitti. Mola yeri güzellemesi de tabii.

Yolun açık olsun genç adam. YOLUN AÇIK OLSUN...

DETONE

Yeni bir sevdanın hicazkâr makamında

Filizlenirken kalbinin yeşilleri

Kavuşma yalnızlıkları bekler içinde

Zamansız gidişler

Git gel sevda işleri

Hasret bir kahve telvesi

Dipte köşede hiç görülmeyen

Detone bir atardamarın

Ani bir ayrılık belirtisi

Kurtuluş ÇELEBİ

ALICI KUŞU ÖMRÜN / 31 Ocak

Alya'ma

Gelişin, gelmeyişin kadar acılı işte
Gülüşün, gülmeyişin kadar soğuk
Saltanat bakiyesi bu boşluk
Bohem bir yorulmuşluk ayak bileklerinde
Otuz beş yıllık bir devr- i saltanat
Her günü bir hayal- i inkisar
Her anı ayrı bir kırılmışlık.

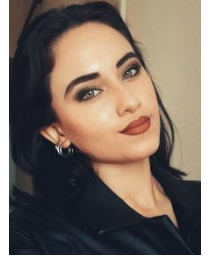
İnişte kalbin,
Yaşamış, yaşanacak bütün heyecanları.
Artık unutmak zamanı her şeyi
Bütün ateş böceklerini
Öldürmek zamanı bir bir
Eritip gecenin karanlık odasında
Koyu bir uykuyu dökmek kırığına

Kapatır mı?
Kapanır mı o fayın açtığı derin yara
İşte güneş doğacak biraz sonra
Üstüne yağın çığ eriyip buharlaşacak
Gün yeniden harlaşacak etinde
Kandeharlaşacak
Bütün izler bir bir silinecek belki
Her yerini öpecek tanrının melekleri
Ama "zorbalıklar" senin deyimle
O "ters türs konuşmalar"
Her biri alıcı kuşu ömrün
Her biri bir yerlerden, gözetliyor olacak.

Hasan İLDİZ

SONSUZA KADAR

Firuze İŞBİLİR

Sonsuzluk insanoğlunun kavramakta, anlamakta en zorlandığı şeylerden biri olmuştur. Bu fikir bazı konularda insanı korkutmuşsa da bazı konular söz konusu olduğunda insana cazip gelmiştir. Bundandır ki simyacılar senelerce ölümsüzlüğü bulmaya çalışmıştır. Her şeye sahip olan Karun'un gözleri doymamış, Kleopatra gençliği ve güzelliği ile yetinmemiştir.

Sonu olmayan bir ömre, sayamayacak kadar paraya, hiç gitmeyecek olan gençliğe, güzelliğe sahip olmak. Peki, bunların sonucunda ne olacaktı? Herkes daha mutlu, huzurlu mu olacaktı? Sonu olmayan gençlik, maddiyat, ömür. Bedenimiz için getirisi olan bu şeylerin, ruhumuzdan götürüsü ne olacaktı? Dilimizden hangi kelimeleri, kalbimizden hangi hisleri alacaktı?

Ne kadar cazip bir fikir gibi görünüyorsa da içerisine girdiğimizde yanıldığımızı anlamamız zor olmayacak. Aynı Dorian Gray gibi... Oscar Wilde'n eşsiz romanının yakışıklı ve genç karakteri. Hiç yaşlanmayışı, hiç çirkinleşmeyişi, sağlığını hiç yitirmeyişi en başta onu dünyanın en mutlu insanı yaptı. Bir kere geldiği bu dünyada hiç yaşlanmadan, hiç hastalanmadan gidecek olması ona güçlü hissettirdi. Fakat hiç sormadı, hiç kaybetmeyecek olmamız mı en iyisiydi yoksa kaybedeceğimizin bilinciyle değerini bilerek yaşamamız mı?

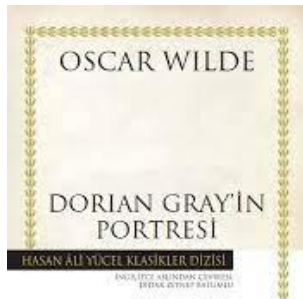
Bakınca hiç yaşlanmayacak olmak insanı ne kadar kötülüğe sürükleyebilir ki diye düşünüyor insan. Tam olarak orada yanılıyor. Çünkü insanı insan yapan bir şeyleri kaybedeceğini bilerek yaşamasıdır. Bir şeye biçilen vakitten fazla sahip olmak belki de insanın yozlaşmasına, insani değerlerini yitirmesine sebep olabilir.

Hiç yaşlanmayan Dorian da bunu yaşadı. Bedeni genç, yakışıklı ve sağ-

lıklıydı. Dahası bunu hiç kaybetmiyordu. Kaybettiği şeyler elbette vardı. Kaybetme korkusunun getirdiği tüm duyguları kaybetmişti. Değer bilmeyi, merhameti, alçakgönüllülüğü. Bedenine ve kendince en değerli hazinesine yani yakışıklılığına yansımayan bu kayıplar Dorian için ilk başta önem arz etmedi. Ta ki sonsuzluğun getirdiği boşluk hissini hissedene kadar. Bir tablo vardı ortada Dorian'ın ruhunu yansıtan bir portre. O yakışıklı gencin çirkinleşen ruhunu yansıtan bir portre. İşte oradaydı sonsuzluğunun ruhumuzdan götürüsü. Yüzüne yansımadağı için çürümüş ruhunu yok saydı ve güzel bedeni ile yaşamaya devam etti ancak bedeninin güzelliği ve hiç kırışmayan derisi yaşamını mutlu kılmaya yetmedi. Çünkü bunu yapabilecek tek şey var oda ruh. Çürümüş bir ruh ise insanı ayakta tutmaya yetmez. Sonsuza kadar yaşayacak insanı bile.

Anlıyoruz ki kaybedeceğimizi biliyor olmamız aslında bir ömür, güzellik ve sağlık sunuyor. Bu bilinç bağlıyor kalpleri birbirine. Ve ruhumuzu taze tutuyor. Elbette insanın sevdiğini kaybedebilme ihtimali korkutuyor, üzüyor ancak bu his değer vermemize ve kıymet bilmemize olanak sağlıyor. Bugün gördüğümüze, sarıldığımızı, yarın sarılamama ihtimalimizin olması, onu kıldığımızda özür diletirip gönül aldırıyor. Seneler sonra gücümüzü yitirecek olmamız hatta yarın bile sağlığımızı kaybedebilme ihtimalimiz bizi bir yürüyüş için, gezmek için, eğlenmek için heveslendiriyor.

Sonsuzluk sandığımız kadar mutlu etmez. Bir şeylerin bir sonunun olması bizlere birer kalp armağan eder. Sonsuzluk ise insanı insanlıktan çıkarır.

ÖZGÜRLÜK ÇİÇEĞİ

Selim TUNÇBİLEK

İnsanların çıldırmasına az bir zaman kalmıştı. Tanrının ölümlü olarak yarattığı insanın doğal yollarla ölmesi yerine yine insanlar tarafından acımasızca ve silahlarla topluca öldürülüyorlardı. Oysa kadim zamanlarda “**Zamanı Tanrı yaşar kişi-oğlu ölümlüdür.**” Denilmişti. Buna rağmen, güvenlik amiri içeri girene kadar her şey yolundaydı.

Günlük alelâde işlerin peşinde koşan tüm memurların dikkat ve davranışları güvenlik amiri içeri girince anında değişiverdi. Başkanın mahiyetindeki memurların hepsi birden başlarını dosyalardan kaldırıp, amirin yüzüne odaklandılar. Amir, ciddiyet dolu konuşma öncesi herkesin yaptığı gibi gırtlığında olmayan takıntıyı gidermek için, ısrarla temizleme gereği duydu. Etraftakilere göz gezdirip, onların vasıflarını tek tek kafasında yerli yerine koyduktan sonra:

“Efendim, üç gündür pek çok gelişmiş ülkelerden, ilim heyetleri grup halde, yoğun bir biçimde, ülkemize giriş izni için başvuruda bulunuyorlar.”

Bu açıklamadan ne anlaması gerektiğini bir anda kavrayamayan Başkan, amirin yüzünden okumaya çalıştığı sihirli yoğunluğu, anlamları, çözmeye çalıştı. Güvenlik amirinin yüzünde tedirginlikten başka bir iz olmadığını algıladığında:

“Ülkemizi ziyaret etme sebeplerini derinlemesine öğrenebildik mi?” diye sordu.

Güvenlik amiri Sayın Başkanın sözlerindeki “derinlik” konusunda nasıl odaklanacağını bir yandan düşünürken, Güvenlik amirinin yüzündeki o tedirginlik, başkanın sorgulayıcı bakışlarına çarpınca cevabın verdi.

“Elçilikleri bulunan ülkelerin yetkililerinden literatürde olmayan bir ot, affedersiniz bitki konusunda araştırma yapmak ve onu bir an evvel kayıt altına almak için yarış halinde oldukları malumatını edinebildik. Farklı kaynaklardan yansıyan çeşitli söylentiler ve yorumlar varsa da henüz bunları doğrulayan bir emareye rastlamadık. O nedenle asıl niyetleri konusunda henüz net bir bilgi sahibi değiliz. Konu ilgili birimlerimiz tarafından detaylı biçimde araştırılıyor efendim.” Dedi.

Sorgulayıcı bir edayla “Bitki?” dedi başkan ve susup amirin yüzünde saklı veya gömülü sandığı otun izini bulmaya çalıştı. Başkan, Güvenlik Amirinin “Ot” kelimesini bilinçli biçimde sarf ettiğini dolayısıyla ortada ot kelimesinin mahiyetinden daha ciddi bir durumla karşı karşıya olduklarını düşündü. Güvenlik Amirinin yüzünde, patlıcana benzer bir et yığını gibi duran burundan başka şey göremeyince ayağa kalktı. Ayağa kalkmanın her daim bir öfkenin işareti olduğunu bilen amir:

“Efendim, yine yabancı elçiliklerin yetkililerinde öğrendiğimize göre bitkinin –aslında bir çiçek efendim- ismini bazıları Har-ı bülbül, bazıları ise “Çınare” olarak bize bildirdiler. Böyle bir bitkinin bu topraklarda olmadığını ifade etmişsek te, onları ikna edebilmemiz mümkün olmadı. Bizler o bitkiyi farklı mı isimlendiriyoruz diye araştırmalarımız sürse de, mesele isim bağlamından da derinlemesine araştırma konusu ediliyor ama asıl sorun efendim” dedi ve sustu.

Pencere doğru yürüyen başkanın yüzünü görmeden devam etmek istemeyen amirin “sorun” kelimesine takılı kalan başkan; ani bir dönüşle kaşlarını çatarak öfkeli bir tonda:

“Sorun” dedi ve salonun tam ortasında dik duruşuyla koca bir ünlemi hatırlatarak tekrar sustu.

“Efendim sorun şu ki” Güvenlik Amiri sağ eliyle kulağının arkasından ensesine doğru inen ter damlasının ürpertisini içinde hissedip, silme lüzumu duyup sildikten sonra:

“Türkiye’den de üç kişilik bir ilim heyeti ülkemize gelip bu bitkiyi yerinde görüp gerekli incelemeyi yapmak için giriş izni talep ediyorlar. Bitkinin endemik bir çiçek olduğu konusunda tüm ilim adamları görüş birliği içindeler sanki. Ve tüm ilim Heyleri biran evvel bahsi geçen bitkiyi kayıta geçirmek için sanırım yarış halindedir. O nedenle bütün ilim heyetleri gerekli izinin bir an evvel, hatta bazı ülkeler bekletilmeden verilmesi konusunda son derece ısrarcı davranıyorlar.”

“Kimlerden oluşuyor bu ilim heyeti dediğiniz grup, yakından incelediniz mi?”

“Neredeyse tüm ülkelerden gelmek isteyenlerin sayıları ve nitelikleri aynı biçimde efendim. Aralarında pek kayda değer farklılıklar yok. Gerçekten sahalarında akademik çalışmalardan başka gayelere hizmet edenler de anladığımız kadarıyla bulunmuyor. Yalnızca ilim adamı kimlikleri şimdilik hiç bir kuşkuyla yer bırakmayacak kadar ön planda gözüküyor. Bir botanik profesörü ve ona yardımcı niteliğinde iki veya üç kişiden oluşan biyolog vs gibi kimi farklılıklar gösterse de tamamen ilim heyeti ekibinden oluşuyor. Konunu hassasiyeti nedeniyle ne cevap vereceğimiz hususunu bilemediğimiz için başvuruları cevaplama öncesi size bilgi verelim istedik...”

“Konunun hassasiyeti derken” diye sözünü kesti Başkan.

“Konunun hassasiyeti şu ki aziz başkanım, araştırma konusu yapılacak otun, affedersiniz, bitkinin, yani çiçeğin, Karabağ bölgesinde Şuşa’da olması. İlim heyetinin tüm talepleri de çiçeği ısrarla yerinde görmek istemelerinden kaynaklanıyor.”

“Daha önce bizim bu çiçek konusunda bilgimiz var mıydı?”

“Efendim Devlet Tarım Üniversitesi ve diğer üniversitelerimizin ilgili birimleriyle gerekli görüşmeleri yaptık. Açık seçik, doyurucu bilgi alamadık. Lakin Har-ı Bülbül adıyla bir bitki türünün kayıtlarda mevcut olmadığını, zaten bu kelimenin de Azeri Türkçesinde kullanıldığına dair yüzeysel bilgilerinin olduğunu bu bitkiyi kayıtlara geçirmek için daha önce Bakü Üniversitesinin bir çalışmasının bulunduğundan söz ettiler. Bizde çarçabuk bir ekip oluşturarak gerekli inceleme ve çalışmaların acil yapılması için bölgeye bir heyet gönderdik.”

Başkanın yüzünde limon ekşisinin insanda yarattığı bir gerilim meydana geldi. Ardından öfke köpürmesine benzer bir dalga kaşlarının çatılmasına yol açtı. Sol gözündeki tik belirgin biçimde üç kez kendini salona hissettirdi. Midesinde aç karnına ekşi limonun yarattığı salgıya benzer bir buruntu hissetti. Bu acının ağzında derin nefes almakla geçebileceği hissi ile çenesini sonuna kadar açtı ve:

“Anlamadığım niçin bizden hep bir adım öndeler, bunun izahı var mı?” diye sordu.

Güvenlik amiri efendim kelimesini bir iki kez kekeleyerek telaffuz etmeye çalıştı yüzündeki gerilim buna engel olunca sustu. Pencereden dışarı baktı. Havadaki serinliği görünce devam etti:

“Efendim takdir edersiniz ki 1923’de bu bölge Özerk bir cumhuriyet olarak Azerbaycan’a SSCB tarafından bırakılmıştı. 1991’ de buna karşı çıktık

ve 28 Aralık 1991’den başlayarak adım adım buraları kontrolümüze aldık. Önce Hankendi’ni, sonra Hocaal’yı, ardından sıra ile Şuşa, Lâçin, Kelbecer, Ağdere, Ağdam, Zengilan’ın 29 Ekim 1993’te ele geçirilmesiyle tüm bölge denetimimiz altına girdi. Lakin Türklerin geçen bu süreç içerisinde dostlarımızı da kandırarak ileri sürdükleri “Karabağ katliamı” iddiası ile planladığımız çalışmalar bir türlü sağlıklı yürütülemedi. Özellikle Türkiye’nin Azerbaycan’la bu alanda birlikte yürüttüğü çalışmalar son derece rahatsız edici boyutlar kazanmaya başladı.

Başkan yüzünü pencereye dönerken umursamaz bir eda ile bu konuyu geçelim işareti yaptı ve ardından sordu:

“Hangi ülkelermiş bunlar?”

“Efendim, dün kadar sıradan bir olay sandığımız bu hadisenin boyutları son gelişmeler paralelinde ürkütücü bir hal alıyor. İlk gün üç ülke iken buraya gelmeden önce yeniden kontrol ettirdim. Ülke sayısı Onu geçmişti efendim.”

“Demek on ülkeden fazla bu konuya ilgi gösteren var, öyle mi?”

Tam o anda cebine düşen acil kodlu mesaj koduna baktı ve vereceği bilginin gelen mesajla güncellendiği imasında göstermek amacı ile gözünü mesajdaki rakamdan ayırmadan:

“Düzelteyim son güncellemelerle, bana gelenden mesajdan anladığıma göre yirmi ülkeyi aşmış efendim.”

Odada başkanı da hayrete düşüren bu rakam karşısında bir süre odanın sessizliğini herkes içine çekerek bir mana üretilemediler. Garip bir durumla karşı karşıya olduklarını salonda düşünmeyen kimse yoktu. Bunun yarattığı gerilim salonunda bir anda sessizliğe dönüştü. Ardından geniş başkanlık konutunun içini derin sessizlik, belirsizlikle el ele bir müddet odayı dolaştılar. Sonra belirsizlik ve sessizliğin birlikteliğini bozan bizzat Sayın Başkanın kendisi oldu:

“Nereden nasıl öğrenmişler? Bu neydi? Ot mu, çiçek mi, neyse onu canım?”

İşin bu sorgulama yönüne sayın başkanın tabii biçimde geleceğini bilen güvenlik amiri, kendinden emin bir biçimde, bu soruyu cevaplama yürekliliğinde bulundu.

“Aziz efendim, o noktada her şey kontrol altında. Tüm bu ülkelerin bilgi kaynaklarında biri şu an güvenlik birimlerimizin elinde gereği yapılıyor. Yetkililerce sorgulanıyor. Zaten bu duruma yol açan birbirlerine âşık olduklarını sanan iki sorum-

suz, aptal genç.”

“Gencin biri elinizde.”

“Diğeri?”

Bu soruyu beklemiyordu. Güvenlik Amiri bu soru karşısında önce yutkundu. Kafa derisinin istem dışı gerildiğini duyumsadı. Bir süre sustu ve ardından devam etti: “Diğeri ile ilgili takip, iz üzerinde adım adım sürüyor. Kendisinin Türkiye’de olduğunu biliyoruz ve profesyonel ekiplerimizce her şey saniyesi saniyesine kayıt altına alıyor. Ve tüm kayıtlar gün sonunda merkezimize bir rapor eşliğinde iletiliyor. Şu ana kadar dikkate değer bir durumla karşılaştığımızı söyleyemeyiz. Elimizde sorguda olan hanım kız konuya dair paylaşılan resmi Türkiye’de bulunan erkek arkadaşının çektiğini ifade ediyor. Elimizdeki delil niteliğindeki görüntülerde bunu doğruluyor. Bölgeye geçen Pazar günü piknik yapmak için gitmişler ve internette paylaşılan resimdeki açığı da çekilen fotoğrafı erkeğin çektiğini doğruluyor. Hanım kızın adı **Ani**. Türkiye’de olan erkek arkadaşının adı ise **Hovan**. Derinlemesine yaptığımız araştırmalara göre hiç olağanüstü bir durum yokmuş gibi gözüküyor ama dediğim gibi efendim, çalışmalarımız gece gündüz aralıksız sürüyor. Zatı alileriniz tüm gelişmelerden haberdar edileceksiniz efendim.”

“Anladım.” dedi başkan. Güvenlik amiri bundan yeterince gereksiz zamanımı aldınız anlamı çıkardı ve irkildi. Onun irkilmesini gören Başkan ortamı yumuşatmak niyetiyle:

“Buraya nasıl geldik. Ayrıntılı biçimde bir dosya istiyorum.” Deyince güvenlik amiri ile göz göze geldik. Korktuğum başıma gelmişti. Hislerim beni asla yanıltmazdı. Başkanın bizim göz temasımızı gördüğü an olacakların benim için hiç de iyi şeyler olmadığını tüm çıplaklığıyla anlamıştım. Başkan bu göz temasımızı anında fark etti ve bana doğru sert bir dönüş yaparak:

Bu işin koordinatörü ve rapor yazıcısı olduğum emrini verdi. İşimin bu denli ağır olduğunu başta hiç fark edemedim. Artık her şey benim üzerimdeydi. Böylece şimdi size anlatacağım hikâyenin içine bilinçsizce girmiş oldum.

Başkan bu açık emirinden sonra konuşmasına devam etti.

“Karabağ’da ihtiyaç duyulan gerekli önlemleri Movses’le birlikte aldıktan sonra Türkiye haricindeki ülke heyetlerine giriş iznini verelim. Türkiye bilim heyetine ise bilim ekibi olmadıkları gerekçesi ile izin vermeyip, dosyayı kapatalım. Misafirlerimizi karşılama işini Vanatur layığıyla yerine getirsin. Vanatur aynı zamanda Movses’e gelen ilim

heyetlerinin son durumları ile ilgili mutlaka her gün rapor versin.” Sunacağınız raporda bütün bunları ayrıntılı biçimde görmek istiyorum diye ekledi ve sonra sustu.

Başkan güvenlik amirinin yüzüne başkaca bir konu var mı, diye uzunca bakıp, olmadığına dair emareyi gördükten sonra, bana dönerek:

“Vanatur ve Movses’le birlikte bu konu üzerinde yoğun çalışmak üzere artık çıkabilirsiniz” dedi.

Niçin benim bu basit, sırdan bir iş için seçildiğimi kapıdan çıkarken anlamamıştım. İşin içine girince ayrıntılı bir biçimde anladım ki bu işi bana sıradan bir rapor yazıcı olmam veya gerekli koordinasyonu sağlamam amacıyla verilmemişti. Görevimi layık ettiği şekilde yapmak benden beklenmişti. Anlamıştım. Bende öyle yaptım. Şimdi anlatacaklarım işte görevimle ilgili yaptıklarım ve bulgularımın ayrıntılı bir yazıya aktarılmasından ibaret şekli. Roman olmadan ve raporlara yansımadan önce gelin yaşadıklarımızı bütün çıplaklığıyla hep birlikte içtenlikle bir göz atalım.

NE KALDI

Önce ateş idi
Sönünce kül oldu.

Eski yara idi
Tedavi oldu
İzi kaldı.

Sözü bitti
Kelamı kaldı.

Bebek geldi
Adam kaldı.

Gitti bu dünyadan
Namı Kaldı.

İşte bu dünya böyle
Daha yaşanmayan ne kaldı

Remzi YILDIRIM

SEVGİ YERYÜZÜNÜN CENNETİDİR İYİ VE KÖTÜ

Işık TEKİN

Kim kötülüğü kendinde mutluluk ile yoğursa felakete uğrayacak akıbetinden kurtulamayacaktır. Zaman kime adil davranmış ki kim istediği hayata kavuşmuş? İnsanların yaşamlarında ikinci bir şansı olsaydı değiştirecekleri ne çok seçenekleri olurdu. Çünkü statü, kültür fark etmeksizin hiç kimse bulunduğu konumdan memnun değildir.

Sevgi... Sadece bir duygu olmasına rağmen ne çok insan mahrumdur bu duygudan. Bencildir sevgi... Sevgi az ile yetinmez.

Kötülüğün sevgiyi alt etmesinin nedeni sevginin bencilliği ile kötülüğe savaş kazandırmasındandır. Sevgi kaybeder. Kötülük kazanır. Eflatun'un dediği gibi "insanlara kötülük etmek, iyilik etmekten daha kolaydır."

Belki de dünyanın kötülüğü sevgisizliktendir. Kötülük toprağın tohumu olur. İnsan ömrü de onu sular, büyütür. Koca bir çınar yapar.

Oysa iyilik, insanı emniyette tutar. Çünkü iyilikten daha büyük bir bilgelik bulunmaz. İyilik insanlığın güneş ışığıdır. Kötülük ile beslenen ise eninde sonunda hummalı hastalığa cılız bir nefesle yenik düşüp son nefesini verecektir. Şehabeddin Ahmed'in dediği gibi "insan hayatında yaptığı iyilikler kadar mutlu olur"

İnsanlığın bildiği gerçek, bir Kızılderili sözünde gizlidir.

"yağmur iyilerin üzerine de yağar, kötülerinde..."

SENİNLE

Taze gelincik tomurcuğu yüreğim
Yağmur damlası gül yaprağında,
Sabah çimlere sığınan çiy parlaklığı,
Gözünü alan güneş ışığı deniz dalgasında.
Bir koku ıhlamur aromalı sokakta,
Avuçlarımdan kopan neşe
Ayaklarıma dolanan bahar sesleri,
Gökyüzünde açılan renklere asılı çocuk ellerim.
Salıncakta sarılan rüzgârın yanağımlı okşaması,
Uçurtma kuyruğunda yükselen heyecanım,
Tebeşir tozunun dansı pencereden sızan ışıpta.
Mahalle cümbüşü bayram arifesi,
Renkli pantolon askısına takılı başparmak,
Bağcıklarını düğümlediğim spor ayakkabı,
Taze biçilen çimen kokusu cumartesi sabahı,
Renkli plastik topun havada süzülüşü,
Ebeye yakalanan çocuk gönlüm,
Yüzünde tüm dünyayı aydınlatacak sevinçle..

Gölge SÜMER

A•KALEMLER

İki Aylık Kültür Sanat ve Edebiyat Dergisi (Şiir Vakti Ekidir)

Sahibi : S.TUNÇBİLEK

ISSN : 2147- 2203

G. Yayın Yönetmeni: Selim TUNÇBİLEK

Yıllık Katkı : İsteğe Bağlı

Y. İşleri Müdürü: Mehmet TUNÇBİLEK

Baskı : Geçit Ofset

Tel: 0507 887 17 91

Satış : www.epazardanal.com

Kamu kaynaklarından abone kaydetmez.

E-posta : akalemlerdersisi@gmail.com

Adres : Gesi Cumhuriyet Mah. Çarşı Sokak Tunçbilek İş merkezi No: 4 - B Melikgazi - Kayseri

